

vertrok naar de toiletten. Hoofdschuddend liep ik achter haar aan en begroette de man. Het ene moment vervloekte ze iedere vent, het volgende moment deed ze weer poeslief tegen ze. Grinnikend liep ik de toiletten in. Eigenlijk was ik niets anders van haar gewend en dat was ook één van de redenen waarom ik gek op haar was. Ze kon niet met en niet zonder mannen om zich heen.

Het was twee uur later toen we boven de zee vlogen en zicht hadden op het vaste land en de eilanden er omheen.

‘Wat een prachtig uitzicht eigenlijk, hè?’ merkte ik op en stopte een Red Band snoepje in mijn mond. Natasha keek ook uit het raam en samen zweefden we boven de prachtige aardbol.

‘Ik zou echt uren kunnen vliegen hier,’ merkte Natasha op en glimlachte. ‘Oh ja,’ begon ik en pakte mijn telefoon uit mijn tas. ‘We zouden nog een selfie sturen naar mijn broers.’ Natasha knikte en kreeg daarna een geheimzinnige lach.

‘Ga achter de stuurknuppel zitten,’ zei ze en ik fronste direct.

‘Ik kan niet vliegen,’ merkte ik gauw op.

‘Hoefst ook niet, ik zet hem dan op de automatische piloot. Als je dan niets aanraakt komt het helemaal goed!’ riep ze enthousiast. Zonder na te denken ging ik akkoord. Natasha zette het vliegtuig op de automatische piloot en kwam daarna van haar stoel af. Zelf nam ik haar plaats achter de bediening over en wachtte tot zij mijn plek had overgenomen.

‘Zal ik de foto maken?’ vroeg Natasha met een brede grijns en nam daarna mijn telefoon over. Ze maakte een aantal foto’s van mij achter het bedieningspaneel en direct erna maakte ze een selfie van ons twee. ‘Oh mijn god,’ zei ze enthousiast en ze bekeek de foto’s. ‘Ze zijn echt perfect!’

‘Laat zien!’ merkte ik gauw op en wilde de foto’s ook zien.

‘Hier,’ zei ze en overhandigde mij m’n telefoon en wuifde me daarna van haar plek af. ‘Shoo.’ Ze gebaarde en ik verplaatste me terug naar mijn oude, vertrouwde plekje. Natasha zat weer achter de stuurkolom, maar voor ze het vliegtuig van de automatische piloot haalde, pakte ze eerst haar eigen telefoon. ‘Als je ze toch naar je broers stuurt, stuur ze dan ook direct mijn kant op,’ zei ze en ze wachtte ongeduldig tot ik de foto’s verzond. ‘Momentje,’ zei ik en pakte nog een snoepje. Ik stuurde de foto’s eerst naar Natasha en besloot daarna een berichtje naar Simon en Thomas te sturen. *‘Drie keer raden wie ook haar vliegbrevet heeft!’* stuurde ik als tekst erbij. Ik stuurde de leukste foto van mij achter het bedieningspaneel en daarna de selfie van Natasha en mij.

‘Deze moeten we ophangen,’ zei Natasha en ze draaide haar telefoon mijn kant op. Ze liet de foto van ons samen zien. Met de helderblauwe lucht en verderop op de achtergrond wat kleine eilandjes was het de perfecte foto.

‘Oh Tas,’ zei ik zuchtend en liet me onderuit in de stoel zakken. ‘Hoeveel vriendinnen kunnen *dit* nou samen ervaren?’ Natasha grinnelde tevreden en stopte daarna haar telefoon weer weg. Ze zette haar zonnebril op en maakte zich klaar om het vliegtuigje van de automatische piloot af te halen.

‘Zullen we teruggaan voor een pauze?’ vroeg Natasha me en ik knikte terwijl ik met mijn broers appte. Natasha wilde terugschakelen naar de handbediening, maar er gebeurde niets. Nogmaals probeerde ze de knop in te drukken, maar weer deed het niets.

‘Nou, kom,’ mompelde ze in zichzelf en ik keek opzij met een onderdrukte glimlach.

‘Ik zei toch ja,’ antwoordde ik nadat ik dacht dat ze het over haar vorige vraag had.

‘Nee, die stomme knop werkt niet mee,’ zei ze en direct zag ik de blik in haar gezicht veranderen.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik en ging zelf meteen rechtop zitten.

‘Ik probeer hem van de automatische piloot af te krijgen, maar hij wil niet,’ zei ze en keek vervolgens door het raam naar buiten. ‘Als we nou landinwaarts vlogen, dan had ik me niet zo’n zorgen gemaakt, maar we vliegen steeds verder de zee op.’ Ik merkte dat ze nerveus werd. Mijn eigen hart begon ook sneller te bonzen tot ik uiteindelijk van de schrik mijn oren hoorde suizen.

‘Kun je niet gewoon terugsturen?’ vroeg ik. Ik had absoluut geen verstand van vliegtuigen, laat staan van het bedieningspaneel.

‘Nee, dat kutding moet gewoon uit!’ riep ze gefrustreerd en ze drukte op meerdere knoppen in de hoop iets aan de praat te krijgen. Ik keek zenuwachtig uit het raam en zag langzamerhand het vaste land en de eilandjes kleiner worden.

‘Tas, je moet wel opschieten, want straks raken we helemaal uit koers,’ reageerde ik terwijl ik mijn angst onder controle probeerde te houden. De metertjes op het dashboard begonnen te knipperen en er ging een alarm af, waardoor bij mij het zweet uitbrak. ‘Natasha, ik vind dit helemaal niets. Je moet iets doen,’ zei ik en schraapte mijn keel.

‘Het is alsof het hele dashboard vastloopt,’ zei Natasha en ze probeerde meerdere knoppen op het paneel, maar niets leek te werken.

‘Doe *iets!*’ riep ik. De angst nam de overhand, waardoor Natasha terug begon te roepen.

‘Sophia, ik *kán* niets! Het paneel loopt vast, dit kutvliegtuig reageert nergens meer op!’ Haar stem sloeg over en ik voelde het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Wat moesten we doen? Eindeloos doorvliegen tot we uiteindelijk in zee belandden?

‘Bel iemand van het vliegveld, dan!’ stelde ik wanhopig voor en Natasha pakte gauw haar telefoon. Ze probeerde haar telefoon te ontgrendelen, maar ook dit apparaat gaf kuren.

‘Dit is een nachtmerrie,’ zuchtte Natasha en ze probeerde haar paniek te onderdrukken. Opnieuw probeerde ze haar telefoon te ontgrendelen, maar het scherm begon te knipperen en vertoonde daarna zwart beeld. ‘Jouw telefoon, jouw telefoon,’ siste ze en wenkte naar mijn mobiel. Met zwetende handen pakte ik mijn telefoon en drukte hem aan.

‘*Simon: Zorg nou maar dat jullie beelbuijs terugkomen,*’ stond er op mijn scherm, maar nadat ook ik mijn telefoon probeerde te ontgrendelen, gebeurde er niets.

‘Het lijkt wel of al het elektrische apparaat van slag is. Alsof er een bepaalde straling is wat zowel het vliegtuig als onze telefoons beïnvloedt,’ zei Natasha en ze keek achterom. ‘Doet jouw JBL-box het nog?’ Zodra ik mijn muziekbox aan wilde zetten, gebeurde er niets.

‘Niks,’ antwoordde ik akelig kalm. ‘Heb je parachutes?’ Ik keek met angstige ogen naar Natasha. Natasha moest driemaal slikken om niet te moeten spugen van de spanning en schudde haar hoofd.

‘Wat heeft dat voor zin, Soof? We vliegen boven zee!’ Dat was waar ook. Nogmaals probeerde Natasha een ruk aan de stuurknuppel te geven, maar alles leek muurvast te zitten. De knoppen, de meters, het stuur, niets werkte.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg ik angstig en probeerde opnieuw mijn telefoon aan de praat te krijgen.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Natasha zacht terwijl haar onderlip begon te trillen. Dit kon niet gebeuren. We hadden het net zo leuk samen. Dit kon toch niet eindigen zo? Dat mocht niet. Dat kon niet. Ik graaide in mijn tas in de hoop iets te vinden wat ons kon helpen, maar ik trof alleen een boek, eten en drinken en de oplader van mijn telefoon aan.

‘Natas, mijn telefoon doet nog steeds niets. Doet de jouwe het al?’ vroeg ik zacht, maar Natasha schudde met grote ogen haar hoofd. Paniekerig keek ik uit het raam en zag dat het vaste land en de eilandjes bijna uit zicht verdwenen waren.

‘Fuck!’ gilde Natasha en ze sloeg op het stuur. Direct luidde er een tweede alarm en meteen erna maakte het vliegtuig een duikvlucht naar beneden. ‘Nee!’ gilde ik uit volle borst en greep me aan de stoel vast. Natasha en ik gilden zo hard we konden en ik begon te huilen. Was dit het einde? Zouden we in zee belanden en terplekke sterven? ‘Natasha!’ riep ik en voelde de tranen stromen. Met mijn vrije hand pakte ik haar hand vast, maar ik merkte dat ik licht in mijn hoofd werd door de enorme vaart. We stortten met een rotgang naar beneden, maar in tegenstelling tot een groot vliegtuig kwamen er bij ons geen zuurstofmaskers tevoorschijn. Natasha schreeuwde en hilde, maar ik ging zelf bijna over mijn nek en verloor daarna bijna mijn bewustzijn. Mijn zicht vervaagde en het enige wat ik nog kon zien, was een enorme zee onder ons en een groene vlek. Voor ik iets tegen Natasha kon zeggen, was ik door de druk mijn bewustzijn verloren en kreeg niet meer mee wat er gebeurde.

‘Sophia!’ gilde Natasha en ze probeerde uit alle macht de controle over het luchtvaartuig terug te krijgen, maar het lukte niet. Tijdens de duikvlucht zag Natasha het water steeds dichterbij komen, maar ze kon ook nog net bijtijds zien dat er landschap voor hen was. De druk zorgde nu ook bij Natasha ervoor dat ze haar bewustzijn begon te verliezen, maar ze probeerde uit alle macht het vliegtuig bij te sturen richting het landschap. In een laatste poging gebruikte ze al haar kracht, tot ook zij haar bewustzijn verloor en alles zwart werd.

